

MARY KUBICA

Od autorky bestselleru *Dobré dievča*

ANJELIK

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Mary Kubica: *Pretty Baby*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve MIRA Books, Don Mills, Ontario, Canada 2015, preložila Alexandra Ruppeldtová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Copyright © 2015 by Mary Kyrychenko
All rights reserved

Translation © Alexandra Ruppeldtová 2022

Cover Design © Barbara Baloghová 2022

Cover Photo © Alexey Kazantsev / Trevillion Images

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2414-3

*Venované tým,
o ktorých som prišla.*

HEIDI

Prvý raz si ju všimnem na zastávke Fullerton Station, stojí tam s bábätkom v náručí. Keď cez stanicu prefrčí súprava fialovej linky do Lindenu, podvedome si ho ešte tuhšie privinie. Je ôsmy apríl, deväť stupňov, prší. Vietor zúri ako odtrhnutý z reťaze, lejak neľútostne šibe na všetky strany. V takomto počasí beda každému účesu.

Má na sebe džínsy s dierami na kolenách, tenký nylonový kabát farby kaki. Nechráni ju kapucňa ani dáždnik, strká si bradu pod golier, mokne, uprene sa díva pred seba. Ľudia okolo nej sa schovávajú pod dáždnikmi, nikto jej neponúkne ten svoj. Dieťa pokojne spí pod matkiným kabátom. Je ako kengurie mláďa vo vaku, nevyrušuje ho ohlušujúci rachot železnice ani zima prenikajúca do kostí. Spod goliera vykúka len kúsok ružového úpletu, podľa toho usudzujem, že to malé je dievčatko.

Pri nohách v premočených šnurovacích topánkach stojí starý ošúchaný kožený kufor.

Podľa mňa nemôže mať viac ako šestnásť.

Je chudá, zrejme podvyživená, alebo len od prírody štíhla? Oblečenie na nej visí, kabát jej je priveľký, džínsy ako vrece.

Ozve sa hlásenie, do stanice vchádza súprava hnedej linky. Húf ranných cestujúcich sa hrmie do tepla a sucha vagónov, ona však ostane stáť. Chvíľu váham, mám pocit, že by bolo treba niečo urobiť, ale potom nastúpim s ostatnými ľahostajnými ľuďmi, sadnem si a dívam sa na ňu cez okno. Dvere sa zavru, vlak sa pohne – dievča s bábätkom v náručí ďalej stojí v daždi na peróne.

Celý deň mi neschádza z mysle.

Odveziem sa vlakom do centra, vystúpim na stanici Adams/Wabash, v dave zídem dolu schodmi na mokrý chodník, ovanie ma kyslastý zápach splaškov, ktorý sa vznáša na každom rohu. Holuby obliehajú smetné nádoby, krúžia okolo bezdomovcov, milióny obyvateľov mesta sa v daždi náhlia z bodu A do bodu B.

V práci rokujem o podpore gramotnosti dospelých, nastavujem kritériá na skúšky zo všeobecného vzdelania, doučujem angličtinu Inda z Bombaja – no každú voľnú chvíľu venujem v duchu tomu dievčaťu s bábätkom. Prečo postáva na nástupišti a díva sa na odchádzajúce vlaky? Prichádzajú mi na um rôzne vysvetlenia. Dieťa trpí kolikou a zaspí len vtedy, ak je naokolo hluk, dunenie kolies ho upokojuje. Mladá žena mala dáždnik – predstavujem si červený so žltými kvietkami –, ale strhol jej ho vietor, vyvrátil ho, polámal, to sa v tomto vetre často stáva. Ale dáždnik, dieťa a kufor? Veď má iba dve ruky. Pochopiteľne, dieťa nemohla nechať doma. Ale kufor? Čo v ňom má, keď je v tomto nečase dôležitejší než dáždnik? Možno tam prestojí celý deň. Čo ak nechcela nikam cestovať, ale na niekoho tam čakať? Alebo potom nastúpila do vozňa červenej linky, ktorá prišla po odchode hnedej?

Keď sa večer vraciam, už tam nestojí. Chrisovi radšej nič nepoviem, presne viem, ako by zareagoval: No a?

Sadnem si k Zoe za kuchynský stôl, pomôžem jej s domácou úlohou z matematiky. Nezabudne podotknúť, že nenávidí matiku. Vôbec ma to neprekvapí. Zoe má dvanásť a takmer všetko neznáša. Nie som si istá, ale mám dojem, že u mňa prišla fáza „nenávidím celý svet“ až oveľa neskôr, v šestnástich alebo sedemnástich. Lenže dnešná doba je rýchla, všetko je posunuté. My sme sa v škôlke hrali, spievali sme, kreslili, Zoe sa tam naučila čítať a ovládať rôzne prístroje lepšie než ja. Chlapci aj dievčatá sa dnes dostávajú do puberty o dva až tri roky skôr než naša generácia. Desiatroční majú mobily, sedem-osemročným dievčatkám rastú prsia.

Chris sa navečeria a zmizne v pracovni ako vždy. Bude tam vysedávať nad nudnými, suchopárnymi tabuľkami ešte dlho potom, čo my so Zoe pôjdeme spať.

Na druhý deň tam zase stojí. To dievča. A znova prší. Ešte je len druhý aprílový týždeň a meteorológovia predpovedajú rekordný mesačný úhrn zrážok. Vraj to bude najdaždivejší apríl v histórii meraní. Len za včerajšok hlásili na letisku pätnásť milimetrov za jediný deň. Voda začala zatekať do pivníc, v nižšie položených častiach mesta stojí na uliciach. Zrušili alebo posunuli niekoľko letov. *Mokrý apríl, studený máj*, pripomeniem si pranostiku, vyhrniem si golier nepremokavej bundy a na cestu do práce si obujem gumené čižmy.

Má na sebe tie isté roztrhané džínsy, zelený kabát a šnurovacie topánky. Na zemi vedľa nej opäť stojí starý kufor. Chveje sa v studenom vetre, bábätko sa nepokojne mrví. Hojdá ho, natriasa, čičíka – z pohybu jej pier čítam: Pst... Počujem, ako sa ženy okolo mňa

pohoršujú. Stoja pod obrovskými dáždňikmi, sŕkajú horúcu kávu a šepkajú si: Nemala by s tým deckom chodiť von. V takomto počasí? Zbláznila sa? A kde má to malé čiapku?

Fialová linka len presviští stanicou, hnedá zastane. Nezúčastnení cestujúci sa do nej súkajú ako na bežiacom páse.

Zase chvíľu váham, rada by som niečo urobila, ale nechcem sa jej dotknúť, vnucovať sa. Medzi ochotou pomôcť a dotieravosťou je tenká deliaca čiara, bojím sa, aby som ju neprekročila. Môže existovať tisíc príčin, prečo stojí v ležaku na peróne s dieťaťom a s kufrom, tisíc iných dôvodov než ten, čo mi hľodá v hlave – že nemá kam ísť.

Pracujem s ľuďmi, väčšinou s prisťahovalcami, ktorí žijú v chudobe. Štatistiky gramotnosti nie sú v Chicagu bohvieako priaznivé. Približne tretina dospelých má nedostatočnú gramotnosť, znamená to, že napríklad nevedia vyplniť dotazník na úrade práce. Nedokážu si prečítať návod na použitie ani cestovný poriadok v metre. Nie sú schopní pomáhať deťom s domácimi úlohami.

Bieda má veľa neprívetivých tvári. Staré ženy skrútené do kľbka na lavičkách v mestských parkoch, celý majetok v nákupnom vozíku, obchádzajú s ním smetiaky a hľadajú vyhodené jedlo. Muži schúlení aj v najchladnejších januárových dňoch pri múroch mrakodrapov, zakrytí kartónom s nápismi: *Prosím pomoc. Som hladný. Pánboh zaplať*. Obete chudobyývajú v nevyhovujúcich podmienkach, v nebezpečných štvrtiach, stravujú sa nezdravo, nedostatočne. Majú obmedzený prístup k zdravotnej starostlivosti, k očkovaniu, ich deti chodia do podfinancovaných škôl, čas-

to trpia poruchami správania, stávajú sa svedkami alebo obeťami násilia. Okrem iného im hrozí, že začnú zavčasu sexuálne žiť, a tak sa cyklus opakuje. Je to začarovaný kruh. Neplnoleté dievčatá privádzajú na svet deti s nízkou pôrodnou váhou, lekárska starostlivosť nulová, žiadne očkovanie. Chorľavejú, živorovia, sú podvyživené...

V Chicagu postihuje takýto osud väčšinou černochovo a Hispáncov, ale to neznamená, že belochom sa vyhýba.

Toto všetko sa mi preženie hlavou v zlomku sekundy, keď rozmýšľam, či by som nemala niečo podniknúť. Pomôcť dievčaťu? Nastúpiť do vlaku? Pomôcť dievčaťu? Nastúpiť do vlaku? Pomôcť dievčaťu?

Vtom však – na moje prekvapenie – nastúpi. Vklízne dnu sekundu predtým, než zaznie automatická výzva: *Pozor, dvere sa zatvárajú*. Naskočím aj ja, rozmýšľam, kam vlastne ideme.

Vagón je plný. Jeden pán vstane, slušne uvoľní dievčaťu miesto, ona si bez slova sadne na kovové sedadlo k biznismenovi v čiernom kabáte, ten sa pozrie na jej dieťa, akoby priletelo z Marsu. Inak sú všetci cestujúci duchom neprítomní – pozerajú do mobilov, do laptopov alebo iných elektronických zariadení, čítajú knihy, časopisy, noviny, prípadne popíjajú kávu a zízajú z okien na sivú siluetu mesta, ktoré čaká ďalší pochmúrny deň. Dievča opatrne vytiahne dieťa spod kabáta, rozbalí ružovú flísovú deku – bábätko ostalo akýmsi zázrakom suché. Vlak sa vráti do stanice Armitage, míňa tehlové činžiačky tak tesne, že sa v nich musí všetko triasť. Zvuk televízora každých pár minút od včasného rána hlboko do noci prehlušuje rachot prechádzajúcej súpravy. Opustíme Lincoln Park a mierime do starého mesta. Dieťa sa medzitým

utíši, plač prejde do tichého mrnčania. Cestujúci si vydýchnu.

Bohužiaľ, stojím ďaleko. Držím sa zo všetkých síl, aby mnou veľmi nehádzalo, snažím sa nakúkať pomedzi ľudí a aktovky, aby som zazrela aspoň niečo – alabastrovú pleť bábätka, líčka červené od plaču, matkine vystúpené líčne kosti, biele dupačky, zúfale hladné poťahovanie cumľa, prázdny pohľad... „Zlaté dievčatko,“ povie akási žena a dievča sa silene usmeje.

Úsmev zďaleka nepôsobí prirodzene. Predstavím si ju vedľa Zoe a hneď je mi jasné, že je staršia. V očiach má beznádej, pôsobí zraniteľne, ale nie tak naivne ako Zoe – nahováram si, že Zoe ešte verí na bociany. Toto dievča má dieťa, aj keď vedľa biznismena, pri ktorom sedí, sama pôsobí ako dieťa. Vlasý, na jednej strane krátke, na druhej až po plece, má žltkasté ako stará sépiová fotografia, v nich červené pramene. Do výrazne nalíčených očí – mejkap má rozmazaný od dažďa – jej padá dlhá hustá ofina.

Vlak spomaľuje, vchádza do centra, trať sa kľukatí. Bábätko opäť mizne v ružovej deke a pod nylonovým kabátom. Chystám sa vystúpiť, no ona vystúpi skôr než ja, na State/Van Buren – hľadím za ňou cez okno, snažím sa ju nestratiť v dave, ktorý sa o takomto čase valí ulicami mesta.

Márne, o chvíľu je preč.

CHRIS

„Aký si mal deň?“ spýta sa Heidi, keď prídem domov. Víta ma príjemná vôňa rasce, hlasy z televízora z obývačky, hudba zo Zoinej izby. V správach hovoria, že Stredozápad sužujú rekordné zrážky. Svedčí o tom aj kopa mokrých vecí za dverami – kabáty, dáždniky, topánky. Aj ja prispejem svojou troškou, zatrasím hlavou ako zmoknutý pes. V kuchyni pobozkám Heidi na líce, viac-menej zo zvyku, nie ako prejav nehy.

Už má na sebe červenú flanelovú pyžamu, gaštanové vlasy jej visia halabala, účes jej pokazil dážď. Vybrala si kontaktné šošovky, nasadila si okuliare. „Zoe!“ zakričí. „Večera!“ Márne – adresátka ju cez zavreté dvere a ohlušujúce tóny chlapčenskej kapely nepočuje.

„Čo máme?“ spýtam sa.

„Čili. Zoe!“

Mám rád čili, lenže Heidi v poslednom čase varí len vegetariánske – s čiernou a bielou fazuľou, cícerom, rascou a čímsi, čomu sa hovorí vegetariánske mleté mäso. Akoby mäso mohlo byť z rastlín. Zo skrinky vyberie misky, začne do nich nakladať. Nie je

vegetariánka, ale odkedy začala Zoe pred dvoma týždňami frflať, že mäso je mastné, rozhodla sa za nás všetkých, že ho na istý čas vyškrtne z jedálneho lístka. Odvtedy sme mali zeleninovú sekanú, špagety s bezmäsitou omáčkou, vegetariánsku plnenú papriku...

„Zavolám ju,“ ponúknem sa a vyjdem do úzkej predsiene.

Zaklopem na dvere, ktorými otriasa hlasná hudba, nazriem dnu a oznámim Zoe, že večera je na stole. Povie, že dobre. Leží na posteli, na bruchu žltý notes, ktorý si oblepila fotkami pubertiackych celebrit, povystrihovanými z časopisov. Len čo vojdem, zaklapne notes a začne sa prehrabávať v školských poznámkach, ktoré doteraz ležali vedľa nej bez povšimnutia.

Podrobnosti o vegetariánskom čili zamlčím. Cestou do spálne si uvoľňujem kravatu, potknem sa o mačku.

O chvíľu už všetci sedíme v kuchyni a Heidi sa ma opäť spýta, ako som sa mal.

„Dobre,“ odvetím. „A ty?“

„Neznášam fazuľu,“ vyhlási Zoe, keď si naberie prvú lyžicu čili a díva sa, ako omáčka odkvapkáva do misky. Na televízore v obývačke je vypnutý zvuk, no aj tak blúdime pohľadmi k obrazovke, snažíme sa odčítavať večerné správy z pier. Zoe sa hrbí, odmieta jesť. Dokonalá kópia Heidi – okrúhla tvár, vlnité vlasy, hnedé oči, plné pery, noštek dohora. Dokonca aj drobné pehy okolo nosa majú rovnaké.

„Čo si robil?“ Heidi položí ďalšiu otázku. V duchu sa zamračím, lebo sa mi ani trochu nechce znovu prežiť svoj pracovný deň. A jej príbehy o Sudáncoch žiadajúcich o azyl a negramotných dospelých ma ešte

viac deprimujú. Radšej by som strávil večeru mlčky, odčítavaním z pier.

Predsa len jej porozprávam o návrhu kúpnej zmluvy s jedným zákazníkom, o šialene skorom telefonáte – musel som ho absolvovať s klientom z Hongkongu o tretej ráno. Vykĺzol som z našej spoločnej spálne do pracovne, vybavil som ho, potom som sa už rovno osprchoval a vyrazil som do práce ešte predtým, než sa Heidi a Zoe zobudili.

„Ráno odlietam do San Francisca,“ pripomeniem.

Prikývne. „Viem. Na ako dlho?“

„Na jednu noc.“

Keď sa jej spýtam, ako sa mala ona, spustí o mladíkovi, ktorý sa sem pred polrokom prisťahoval z Indie. V Bombaji býval na periférii, presnejšie, v Dharavi, je to jeden z najväčších slumov na svete, povie. Doma zarábala menej než dva doláre denne. Opisuje, že je tam málo toaliet, preto obyvatelia využívajú radšej rieku. Pomáha tomu chlapovi – volá sa Akar – s gramatikou. Nie je to jednoduché. „Angličtina je veľmi zložitý jazyk,“ pripomína mi.

Prikývnem.

Moja manželka je samaritánka. Obdivoval som ju za to, keď som ju žiadal o ruku, ale po štrnástich rokoch manželstva mám pri slovách imigrant a utečenec nervy.

Zdá sa mi, že sa im venuje viac než mne.

„A čo ty, Zoe?“ pokračuje Heidi.

„Naprd,“ ponosuje sa dcéra. Hrbí sa na stoličke a zazerá na čili, akoby to boli psie výkaly. V duchu sa zasmiejem. Aspoň niekto z nás je úprimný. Rád by som rozhovor vrátil naspäť a priznal, že aj môj deň bol taký.

„Prečo naprd?“ spýta sa Heidi. Je smiešna, keď používa také slová. Z jej úst vyznievajú totálne neprirodzene. „A nechutí ti čili?“ čuduje sa. „Je príliš štipľavé?“

„Veď som povedala, neznášam fazuľu.“

Pred piatimi rokmi by jej Heidi pripomenula, že v Indii, v Sierre Leone alebo v Burundi zomierajú deti od hladu, ale v poslednom čase sa vzdala. Dostať do Zoe aspoň nejaké jedlo je doslova umenie. Všetko je buď odporné, alebo masné – napríklad mäso, tak namiesto neho jeme sóju.

V aktovke – ešte stále leží pri vchodových dverách – mi začne zvoníť mobil. Obe sa otočia ku mne, akoby ich momentálne zaujímalo len to, či uprostred večere náhodou nevstanem a nevytratím sa do pracovne. Prerobili sme ju z tretej spálne, keď sme sa zmierili s tým, že už nebudeme mať ďalšie deti. Ešte aj teraz, keď tam vojde, blúdi niekedy pohľadom po hneďom kancelárskom nábytku – písacom stole, knižnici, mojom obľúbenom koženom kresle – a predstavuje si niečo celkom iné: kolísku, prebaľovací pult, veselé tapety so zvieratkami.

Heidi vždy chcela mať veľkú rodinu, žiaľ, nepodarilo sa to.

Málokedy sa stane, že by nás pri jedle nevyrušilo prenikavé zvonenie môjho telefónu. Niekedy zdvihnem, inokedy nie, podľa mojej a Heidinej nálady aj podľa toho, aké krízové situácie sa v ten deň vyskytli v práci. Dnes si pokojne vložím do úst ďalší hlt a Heidi sa prívetivo usmeje. Vnímam to ako poďakovanie. Má milý úsmev, sladký, nežný. Vychádza z jej vnútra, nie je to len pohyb perí. Keď sa usmeje, spomeniem si na to, ako sme sa zoznámili. Bolo to v mes-

te na dobročinnom plese, mala na sebe červené retro tylové šaty bez ramienok, zladené s odtieňom rúžu. Vyzerala ako umelecké dielo. Majstrovské umelecké dielo. Ešte študovala, ale už praxovala v neziskovej organizácii, ktorú teraz prakticky riadi. Bolo to v čase, keď som nemal problém byť hore celú noc a štyri hodiny spánku mi bohato stačili. Tridsiatnici sa mi zdali starí a nevedel som si predstaviť, čo je to mať tridsaťdeväť.

Heidi má pocit, že to s prácou prehánam. Sedemdesiathodinový pracovný čas je pre mňa norma. Niekedy chodím domov o druhej v noci, inokedy, keď som náhodou doma, sedím v pracovni až do svitania. Mobil mi zvoní vo dne v noci, akoby som bol lekár na pohotovosti, a nie človek, ktorý sa zaoberá fúziami a akvizíciami. Nuž, Heidi pracuje v neziskovke, jeden z nás musí živiť rodinu. Byt v Lincoln Parku nie je lacný, ani Zoina súkromná škola, navyše jej treba šetriť na vysokú.

Mobil zmĺkne, Heidi opäť osloví dcéru. Čaká, že sa dozvie niečo viac o tom, ako trávila deň.

Vypočujeme si, že Petersová, ktorá učí v siedmej triede geológiu, dnes chýbala a zaskakovala ju úplná... Zoe sa odmlčí, hľadá miernejší výraz než ten, ktorý by použila pred svojimi rovesníkmi... Úplná krava.

„Prečo si to o nej myslíš?“ čuduje sa Heidi.

Zoe sa vyhýba očnému kontaktu, upiera zrak do misky s čili. „Čo ja viem. Len tak.“

Heidi sa napije vody, zadíva sa na ňu veľkými skúmovými očami – presne tak ako na mňa, keď som spomenul telefonát o tretej nadránom. „Bola k vám zlá?“

„Nie.“

„Prísna?“

„Nie.“

„Je škaredá?“ skúsim trochu odľahčiť. Heidi niekedy vytvára dusno svojou snahou všetko objasňovať. Je presvedčená, že starostlivý rodič – v tomto prípade prehnane starostlivý – by mal dieťa stále ubezpečovať, že je milované, lebo Zoe práve vstupuje do obdobia, ktoré Heidi nazýva búrlivé roky dospievania. Ja si z tohto obdobia svojho života pamätám akurát to, že som sa túžil vymaniť z dosahu rodičov, utiecť pred nimi. Keď sa ma snažili dobehnúť, pridal som. Lenže Heidi si v knižnici napožíčievala príručky z detskej psychológie, knižky o rodičovstve, o receptoch na rodinné šťastie. Je pevne odhodlaná zvládnuť výchovu na výbornú.

Zoe sa zachichoce. Keď sa zasmieje – žiaľ, nestáva sa to často –, je hrozne zlatá, čistá, neskazená ako šesťročné decko. „Nie,“ odpovie.

„Tak teda... jednoducho krava. Sprostaňa,“ uzavriem. Prehrabávam sa v červenej fazuli, hľadám niečo iné – paradajky, kukuricu. Som ako lovec pokladov v miske čili. Hrudkám vegetariánskeho mäsa sa vyhýbam.

„Tak nejako.“

„Čo ešte,“ nedá sa odbiť Heidi.

„Ha?“ Zoe má na sebe batikové tričko s flitrami, s krikľavým ružovým nápisom *MIER* a *LÁSKA*. Vlasý má rafinovane stiahnuté do chvosta naboku, na zubochoch oranžový strojček. Lavú ruku si pokreslila – má tam znak mieru, svoje meno, srdiečko a Austin.

Austin?

„Čo bolo ešte naprd?“ dobiedza Heidi.

Doparoma, kto je Austin?

„Taylor mi cez obed vyliala mlieko na učebnicu matiky.“

„Prežila to? Myslím kniha,“ zaujíma sa Heidi. Taylor je asi od štyroch rokov Zoina najlepšia kamoška, to, čomu sa dnes hovorí BFF – *best friends forever*. Nosia rovnaké BFF náhrdelníky, len neviem, prečo na nich majú lebky. Zoe má neónovo zelený, nedáva si ho dolu ani na noc. Taylorina matka Jennifer je zas Heidina najlepšia priateľka. Ak sa dobre pamätám, zoznámili sa v mestskom parku, dievčatká sa hrali v piesku a ony dve si zhodou okolností sadli na tú istú lavičku. Šťastná náhoda, vraví Heidi, ale podľa mňa sa to začalo inak. Zoe hodila Taylor do očí piesok, a keby vtedy Heidi nevytiahla fľašu s vodou a nepomohla jej ho vymyť, a hlavne, keby sa Jennifer práve nerozvádzala a nepotrebovala búťľavú vrbu, niekoho, komu by sa mohla vyrozprávať, pravdepodobne by sa to skončilo úplne inak.

„Čo ja viem, asi áno,“ povie Zoe.

„Treba ti kúpiť novú?“

Nijaká odpoveď.

„Stalo sa ešte niečo? Niečo príjemné?“

Zoe pokrúti hlavou.

Taký bol teda Zoin deň v kocke. Naprd.

Chce odísť od nedojedeného čili, ale Heidi ju presvedčí, aby aspoň párkrát zahryzla do celozrnného mafinu a dopila mlieko, až potom jej dovolí vstať. Pošle ju do izby, aby si dokončila úlohy.

Ostaneme sami. Znova mi zazvoní mobil. Heidi vyskočí a začne spratávať zo stola.

Rozmýšľam, či sa už večera skončila a či si môžem ísť po svojom. Pozbieram zvyšný riad, zanesiem ho

Heidi. Vyleje Zoino čili do nádoby na kuchynský odpad.

„Bolo to dobré,“ zaklamem. Jedlo nestálo za nič. Položím riad na linku, aby ho mohla umyť, letmo ju pohladím po červenej flanelovej pyžame.

„Kto ešte ide do San Francisca?“ spýta sa. Zastaví vodu, otočí sa ku mne. Pritisnem sa k nej, znovu si uvedomím jej dôverne známu prítomnosť, celkom prirodzenú, akoby sme boli súčasťou jeden druhého. Prežili sme spolu takmer polovicu života. Vždy dopredu tuším, čo chce povedať. Poznám reč jej tela, rozumiem jej. Viem, čo znamená jej zvodný pohľad, keď je Zoe na noc u kamarátky, alebo už dávno tvrdo spí vo svojej izbe. Keď sa mi zavesí okolo krku a privinie sa ku mne ako teraz, nie je to prejav náklonnosti, ale pocitu vlastníctva.

Akoby chcela povedať: Si môj.

„Pár ľudí od nás,“ odvetím.

Zas ten skúmový pohľad. Chce, aby som bol konkrétnejší. „Tom,“ začnem menovať, „Henry Tomlin,“ pokračujem. Na chvíľu zaváham a práve to ma prezradí. „A Cassidy Knudsenová,“ priznám pokorne. Poviem aj priezvisko, akoby nevedela, kto je Cassidy.

Cassidy Knudsenová – to meno ostane visieť vo vzduchu.

Pustí ma, znovu sa otočí k drezu.

„Je to služobná cesta,“ pripomeniem jej. „Čisto pracovná.“ Zaborím si tvár do jej vlasov. Voňajú ako sladké šťavnaté jahody, trochu poznačené pachom mesta – špinavých ulíc, neznámych ľudí vo vlaku, dažďom.

„Aj ona to tak berie?“ spýta sa Heidi.

„Určite jej to pripomeniem,“ sľúbim, a tým sa rozhovor skončí. V kuchyni zavládne ticho, prerušuje ho len hrkot riadu, ktorý Heidi ukladá do umývačky. Využijem príležitosť a idem sa do spálne zbaliť.

Nemôžem za to, že mám takú fešnú kolegyňu.